

Zločin u Godinjskim barama, okr. Milorad Momić

Dana 25. ožujka 2015. godine, na Županijskom sudu u Osijeku, započela je rasprava u kaznenom predmetu protiv okr. Milorada Momića, bivšeg pripadnika srpske paravojne postrojbe "Škorpioni", optuženog da je sudjelovao u ubojstvu šest muškaraca bošnjačke narodnosti iz Srebrenice. Zločin je počinjen u mjestu Godinjske Bare, u srpnju 1995. godine.

Optužnica ŽDO iz Osijeka br. K-DO-60/12, od 10. studenoga 2014. godine

Okr. Milorad Momić optužen je da je dana 16. ili 17. srpnja 1995. godine, u mjestu Godinjske Bare, u blizini Trnova, u Bosni i Hercegovini, kao pripadnik paravojne postrojbe «Škorpioni», koja je bila pridružena Vojsci Republike Srpske, u borbenim djelovanjima protiv Armije Bosne i Hercegovine, koja su vođena na širem području Sarajeva, kršeći pravila međunarodnog prava, čl. 3. st. 1. t.a IV Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata (od 12.08.1949. godine), i čl. 4. st. 1. i 2. t.a Dopunskog protokola o zaštiti žrtava nemeđunarodnog oružanog sukoba (od 08.06.1977. godine, Protokol II), zajedno sa Perom Petraševićem, Aleksandrom Medićem, Branislavom Medićem i Slobodanom Davidovićem, te sa još nekoliko nepoznatih pripadnika postrojbe «Škorpioni», nakon što su preuzeli šest civila bošnjačke nacionalnosti iz Srebrenice, prethodno zarobljenih, po zapovijedi svoga komandanta Slobodana Medića odveli uhićenike u blizinu borbenog položaja i tamo ih strijeljali. Na taj su način prikrili masovne i organizirane likvidacije muškaraca bošnjačke nacionalnosti uhićenih na području Srebrenice. Optuženiku se stavlja na teret da je zajedno sa Perom Petraševićem, Branislavom Medićem i Slobodanom Davidovićem pucao iz vatrenog oružja u leđa svezanih uhićenika, te su tako lišili života četiri žrtve. Potom su preostaloj dvojici žrtava naredili da tijela ubijenih prenesu u spaljenu vikendicu Hasana Zvizdića, a potom ubili i te dvije žrtve. Na opisani način opt. Milorad Momić je kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba ubijao civile, pa da bi time počinio kazneno djelo

OPĆI PODACI:

Sud: Županijski sud u Osijeku

Kazneno djelo: ratni zločina protiv civilnog stanovništva (čl.120.st.1. OKZ RH)

Vijeće za ratne zločine:

- sudac Zvonko Vrban, predsjednik Vijeća
- sudac Zvonko Vekić, član Vijeća
- sudac Ante Kvesić, član Vijeća

Optuženik: Milorad Momić, nalazi se u istražnom zatvoru

Zastupnik optužbe: Miroslav Kraljević, zamjenik ŽDO iz Osijeka

Branitelj: Tomislav Filaković, odvjetnik iz Osijeka

Punomoćnica oštećenice Vahide Delić: Željka Radoš, odvjetnica iz Osijeka

Žrtve - ubijeni: mlt. Dino Salihović (rođen 1979.), mlt. Safet Fejzić (rođen 1978.), mlt.

Asmir Alispahić (rođen 1978.), Juso Delić (rođen 1970.), Smajil Ibrahimović (rođen 1960.), Sidik Salkić (rođen 1959.)

ŽDO iz Osijeka, postupajući po Zamolnici za pružanje međunarodne pravne pomoći Višeg suda u Beogradu, br. Ki.Po 2-18/2011, od 09.04.2012. godine, Rješenjem br. KR-DO-18/12, od 15.06.2012. preuzelo provođenje kaznenog progona protiv okr. Milorada Momića, zbog postojanja osnovane sumnje da bi na opisani način, na mjestu i u vrijeme, kako je to navedeno u Optužnici, počinio kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva, iz čl. 120. st. 1. OKZ RH.

Pred Višim sudom u Beogradu, Republika Srbija, proveden je kazneni postupak protiv okr. Slobodana Medića, okr. Pere Petraševića, okr. Aleksandra Medića, okr. Aleksandra Vukova, okr. Branislava Medića. Taj postupak pravomoćno je završen. U odnosu na okr. Milorada Momića kazneni postupak je prekinut, jer je bio nedostupan srpskim pravosudnim organima.

Pred Županijskim sudom u Zagrebu proveden je kazneni postupak protiv okr. Slobodana Davidović (br. K-rz-1/05, prvostupanijska presuda od 29.12.2005. godine, pravomoćna 25.04.2006. godine).

Okr. Milorad Momić izručen je Republici Hrvatskoj iz Francuske, zbog ratnog zločina počinjenog u Berku 1991. godine. Odluku o izručenju donio je Sud u Grenobleu, dana 02.09.2011. godine. Nakon što su pravosudna tijela Republike Srbije saznala da se okr. Milorad Momić nalazi u istražnom zatvoru u Republici Hrvatskoj, a okr. Momić ima hrvatska državljanstvo, dok državljanstvo Republike Srbije nema, ustupila su kazneni progon za zločin počinjen u Godinjskoj Bari 1995. godine pravosuđu Republike Hrvatske.

Okr. Milorad Momić osim hrvatskog državljanstva ima i francusko državljanstvo. Pozvao se na načelo specijalnosti (iz čl.14. Europske konvencije o izručenju). Da bi se protiv njega mogao provesti drugi kazneni postupak ŽDO iz Osijeka podnijelo je prijedlog za podnošenje dopunske zamolbe Francuskoj za izručenje Milorada Momića (dana 27.08.2012. godine), putem Ministarstva pravosuđa RH.

Odluka Premijera Francuske o proširenju izručenja Milorada Momića, od 12.04.2014. godine, temeljem koje je ŽDO iz Osijeka, dana 14. kolovoza 2014. godine, otvorilo istragu protiv Milorada Momića. Rješenjem Županijskog suda u Osijeku od 14.08.2014. godine protiv njega je određen istražni zatvor. Temeljem tuzemne tjeralice Milorad Momić je uhićen na području Istre dana 25.08.2014. godine, od kada se nalazi u istražnom zatvoru.

TIJEK POSTUPKA:

Dana 25. ožujka 2015. godine održano je prvo ročište za raspravu. Nakon otvaranja zasjedanja, Predsjednik Vijeća je objavio predmet rasprave i sastav Vijeća.

Zamjenik ŽDO iz Osijeka pročitao je optužnicu. **Okr. Milorad Momić** se izjasnio da je primio i razumio pouku o pravima, razumio što mu se optužnicom stavlja na teret, te da se ne osjeća krivim.

U uvodnim govorima Zamjenik ŽDO iz Osijeka je rekao da će tijekom dokaznog postupka dokazati da je okr. Milorad Momić počinio kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva, kako je to opisano u pročitanoj optužnici. Ovaj predmet je specifičan, preuzet je po Zakonu o međunarodnoj kazneno pravnoj pomoći od pravosudnih tijela Republike Srbije. Postupak za isti zločin vođen je na Višem sudu u Beogradu, protiv pripadnika paravojne postrojbe "Škorpioni". Protiv okr. Milorada Momića postupak u Beogradu nije vođen, jer je bio nedostupan pravosudnim tijelima Republike Srbije. Nakon što je okrivljenik izručen iz Francuske u Republiku Hrvatsku za drugo kazneno djelo, ratni zločin protiv civila počinjen 1991. godine u Berku, a kako je i hrvatski državljanin, pravosuđe Republike Srbije ustupilo je dokaze pravosuđu Republike Hrvatske. Ovaj postupak specifičan je i po činjenici da je zločin snimljen. Snimka je značajan dokaz koji upućuje tko su počinitelji navedenog kaznenog djela. Osim toga, brojnim personalnim i materijalnim dokazima nedvojbeno će se utvrditi da je okr. Milorad Momić počinio kazneno djelo za koje je optužen.

U uvodnom govoru Branitelj okr. Milorada Momića je rekao da će tijekom dokaznog postupka dokazati da njegov branjenik nije počinio kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva na način, u vrijeme i, na mjestu, kako se to navodi u optužnici ŽDO iz Osijeka. To će dokazati unakrsnim ispitivanjem svjedoka, kao i pregledom materijalnih dokaza, iz kojih će se nedvojbeno utvrditi da njegov branjenik nije počinitelj kaznenog djela, koje su počinile druge osobe, koje su za to djelo pravomoćno osuđene na Višem sudu u Beogradu. U dokaznom postupku saslušane su svjedokinje oštećenice Hana Fejzić i Vahida Deli. Obje su postavile imovinsko pravni zahtjev u ovom kaznenom postupku.

Svjedokinja oštećenica Hana Fejzić

Detaljno je opisala događaje od 11. srpnja 1995. godine u Srebrenici, gdje se nalazila sa suprugom, sinom, kćerkom i svekrvom. Toga dana, oko 11,00 sati, došli su pripadnici srpske vojske i počeli odvajati ljude. Njezin suprug Safet Fejzić i sin Samir Fejzić otišli su iz Srebrenice u šumu. Sin Safet je bio izuzetno vezan za majku. Svjedokinja je izjavila da nije bila svjesna trenutka, od straha i šoka, kada su suprug i sin otišli. Sa njima se nije uspjela pozdraviti. Tada je sina zadnji put vidjela. Na sebi je imao gornji dio trenerke, hlače.

Nakon ulaska srpske vojske u Srebrenicu, svjedokinja, njezina kćerka i svekrva krenule su u Potočare, gdje su se smjestili u jednu tvornicu. Dolazili su srpski vojnici po dvojica, pogledali su u ljude. Nakon toga došla su druga dvojica, odvodili muškarce u nepoznatom smjeru.

Za smrt sina Safeta Fejzića, svjedokinja je prvi put čula je od istražitelja MKSJ, koji su je zvali i pitali mogu li pustiti snimku zločina. Snimku je prvi put vidjela na TV, vidjela je sina kako izlazi iz kamiona, nakon čega se onesvijestila. Na suđenju pripadnicima postrojbe "Škorpioni", na Višem sudu u Beogradu, pogledala je cijelu snimku. Na snimku je prepoznala sina, vidjela je način na koji je ubijen, vidjela je da je na sebi imao gornji dio trenerke, hlače. Iz toga postupka je saznala da je ubijen 17. srpnja 1995. godine u Godinjskim Barama.

Nakon završetka suđenja u Beogradu odlazila je dvije godine, 17. srpnja, u Godinjske Bare. Svjedokinja i njezina kćerka dale su krv. DNK metodom nedvojbeno je utvrđeno da su pronađeni posmrtni ostaci, ostaci njezina sina Safeta Fejzića. Njegovi posmrtni ostaci pokopani su na Memorijalnog groblju u Potočarima

Suprug Sahib Fejzić je također ubijen u Srebrenici. Njegovi posmrtni ostaci pronađeni su u masovnoj grobnici u Cerskoj. Svjedokinjin brat je ubijen. Njegovi posmrtni ostaci pronađeni su u masovnoj grobnici u Polici.

Svjedokinja oštećenica Vahida Delić

Izjavila je da je sa suprugom Jusom Delić i mlt. djetetom živjela u Srebrenici. U trenutku odlaska iz Srebrenice, 1992. godine, bila je trudna. Otišla je sa mlt. djetetom u Sloveniju, gdje je bila tri godine očekujući da će se moći vratiti kući. Nakon toga otišla je kod sestre u Njemačku. Sa suprugom je bila u kontaktu preko pisama. Suprug je ostao u Srebrenici zato što ga srpska vojska u Kravicama nije pustila da ode sa suprugom i djetetom.

Za suprugovu sudbinu nije znala ništa do 2006. godine, kada su je nazvali iz ICMP- a (International Commission on Missing Persons - Međunarodna komisija za nestale osobe) iz Sarajeva, zamolili je da sa djecom ode u Düsseldorf, dati krv. Rekli su joj da su posmrtni ostaci pronađeni, za koje se pretpostavlja da se radi o njezinu suprugu Jusi Deliću. Na temelju nalaza krvi, DNK metodom je utvrđeno da su pronađeni posmrtni ostaci, ostaci Juse Delića. Svjedokinja je čula da postoji snimka na kojoj je snimljen i njezin suprug, no, nikada cijelu nije pogledala. Kada je počela gledati snimku onesvijestila se. Uspjela je vidjeti supruga na kamionu, ruke su mu bile vezane.

Svjedok Goran Stoparić

Rekao je da je bio pripadnik izviđačkog voda postrojbe "Škorpioni", na osobni poziv komandanta Slobodana Medića zvanog "Boca". Poznaje sve osobe protiv kojih vođen postupak na Višem sudu u Beogradu, bivše pripadnike "Škorpiona": Slobodana Medića zvanog "Boca", Aleksandra Medića zvanog "Žara", Branislava Medića zvanog "Zekan", Peru Petraševića.

Sa postrojbom je bio u kritično vrijeme na terenu u Trnovu. Godinjske Bare se nalaze na pola puta između njihova položaja i Trnova. Svjedok je često odlazio u štab postrojbe, po baterije za motorole. Komandir izviđača u kritično vrijeme bio je Aleksandar Vukov. Svjedok je u kritično vrijeme bio zapovjednik jednog odjeljenja - grupe od 13 ljudi. Milorad Momić je uvijek bio uz komandanta Slobodana Medića. Sa Perom Petraševićem, Aleksandrom Medićem i Slobodanom Davidovićem, okr. Milorad Medić je bio u osiguranju Komandanta "Škorpiona".

U odnosu na kritični događaj svjedok je rekao da je bio u štabu postrojbe kada su autobusom dovezeni ljudi muslimanske narodnosti. Autobus sa zarobljenicima se zaustavio na udaljenosti od 500 metara od štaba, na cesti. Iz autobusa su izašli civili u pratnji vojnika Vojske Republike Srpske. Svjedok je sa Damirom Hovanom prečacem krenuo prema položajima izviđača. Usput je vidio zarobljene civile, ležali su u kamionu. Put kojim su išli svjedok i Damir Hovan, prema njihovim položajima, bio je paralelan s makadamskom cestom, kojom se kretao kamion sa zarobljenim civilima. S mjesta gdje su bili svjedok i Damir Hovan mogla se vidjeti ta cesta, kamion, koji se u jednom trenutku zaustavio. Iz kamiona su izašli zarobljeni civili i legli pored ceste. Svjedok je vidio i prepoznao, iako je udaljenost bila oko 300 metara, Slobodana Stojkovića zvanog "Bugar", Milorada Momića, koji je bio rastom najviši, Peru Petraševića, koji je na bedru, u futroli imao "škorpion", na

glavi je imao crni kačket, Branislava Medića zvanog "Zekan", Aleksandra Medića i Slobodana Davidovića. Svi su stajali oko kamiona. Svjedoku je u susret došao zapovjednik izviđača Aleksandar Vukov, koga je netko pozvao, što je svjedok čuo preko motorole. Sa Aleksandrom Vukov je išla osoba nadimka "Đole Šiptar", pripadnik izviđačkog voda postrojbe "Škorpioni", te još nekoliko pripadnika Vojske Republike Srpske. Kad su vidjeli da su civili legli pored ceste, Damir Hovan je rekao svjedoku: "ovi će ove sada porokati". Svjedok je vidio da se kamerom snima sve što se događa oko kamiona. Ostao je sa Damirom Hovanom s udaljenosti gledati što se događa. Vidio je da je Milorad Momić iz puške ispalio dva hica prema osobi koje su ležale na tlu, nije znao je li nekoga pogodio. No, nakon toga civili su ustali i krenuli u koloni jedan za drugim prema položajima postrojbe "Škorpioni". Nakon 500 metara su se zaustavili, na jednoj livadi. Svjedok je vidio da je prvi civil istupio 2 koraka iz kolone, tada je Pero Petrašević toj osobi pucao rafalom u leđa. Nakon toga su i svi drugi, među kojima je bio i okr. Milorad Momić, pucali prema tim osobama, te ubili još tri civila. Dva preostala civila odnijela su mrtva tijela prema jednom šumarku, no, svjedok nije vidio kamo. Tek je na snimku vidio da su ih nosili prema vikendici. Slobodan Davidović je "Magnumom" od 2 inča "ovjeravao", odnosno, dodatno pucao u svaku ubijenu osobu. Okr. Milorad Momić imao je "Magnum" od 4 inča. Svjedok je rekao da je potpuno siguran da su sve osobe, među kojima je bio i okr. Milorad Momić, pucale prema zarobljenim civilima. Osoba "Đole Šiptar" je čuvala dvojicu preostalih zarobljenih civila. U zarobljene civile nije pucao Slobodan Stojković zvani "Bugar", koji je cijelo vrijeme snimao kamerom što se događa.

Svjedok Robert Koprivanac

Rekao je da je od rujna 1994. godine bio pripadnik paravojne postrojbe "Škorpioni", koja je čuvala naftna postrojenja i naftne izvore u Đeletovcima. Poznaje okr. Milorada Momića, za koga je rekao da je uvijek bio mirna i povučena osoba. Svjedok je govorio o ustroju postrojbe "Škorpioni", poznato mu je da je 1995. godine dio postrojbe bio na terenu u Trnovu, u Bosni i Hercegovini. On nije bio sa njima u Trnovu, ostao je u Đeletovcima. Poznato mu je da je okr. Milorad Momić bio tjelohranitelj zapovjednika postrojbe, Slobodana Medića. Osim okr. Momića, tjelohranitelj je bio i Pero Petrašević. Svjedok nema saznanja što se dogodilo na terenu u Godinjskim Barama. Snimku ubojstva zarobljenih civila vidio je prvi put 2005. godine na obavijesnom razgovoru u Policijskoj postaji u Vinkovcima, gdje je bio doveden. Na snimci je prepoznao Slobodana Davidovića, Peru Petraševića, Branislava Medića i Milorada Momića.

Svjedok Amor Mašović

Rekao je da je 28. travnja 1999. godine bio dio ekspertnog tima koji je vodio istražni sudac Izet Baždarević, koji je radio ekshumaciju tijela pronađenih na lokaciji Godinjske Bare u općini Trnovo. Radilo se o nekoliko leševa, za koje su utvrdili da se nalaze na površini, da su u dobrom dijelu karbonizirani. Stoga tim nije mogao na licu mjesta utvrditi točan broj leševa. Dio posmrtnih ostataka pronađen je u vikendici Hasana Zvizdića u Godinjskim Barama, dio ispred te vikendice, a dio na udaljenosti od 100 metara od vikendice. Posmrtni ostaci odvezeni su u mrtvačnicu u Visoko, gdje je nakon mjesec ili mjesec i pol, utvrđeno da se radi o posmrtnim ostacima šest osoba.

Do 2000. godine u Bosni i Hercegovini radila se identifikacija klasičnom metodom, a nakon toga se radila DNK metodom, koja utvrđuje identitet osobe sa sigurnošću od 99,95% najmanje. Identifikacija DNK metodom žrtava, čiji su posmrtni ostaci pronađeni u Godinjskim Barama, utvrđena je 2003. godine, u laboratoriju u Tuzli. Prvo je identificiran žrtva Azmir Alispahić. Svjedok je rekao da se začudio, jer se radilo o osobi čiji je nestanak prijavljen u Srebrenici. Godinjske Bare udaljene su preko 100 km od Srebrenice. Identitet druge osobe, Safeta Fejzić, utvrđen je nakon mjesec i pol dana. Nestanak te osobe također je prijavljen u Srebrenici. Tada je tim došao do zaključka da su u Godinjskim Barama ubijene žrtve iz Srebrenice.

Svjedok je rekao da je do početka kaznenog postupka na Višem sudu u Beogradu, 2007. godine, protiv bivših pripadnika postrojbe "Škorpioni", bio izvjesno utvrđen identitet dvije žrtve: Azmira Alispahića i Safeta Fejzića. Za ostale žrtve imali su preliminarni DNK identitet. Svjedok je pojasnio da izvjesno utvrđen identitet osobe nastaje u trenutku kada članovi obitelji potpišu zapisnik o utvrđivanju identiteta. Ubrzo nakon što je svjedok dao svoj iskaz u postupku na Višem sudu u Beogradu, točnije 28. travnja 2007. godine, potpisani su zapisnici o identifikaciji za preostale četiri osobe.

Svjedok je rekao da u Bosni i Hercegovini ICMP u bazi podataka ima podatke o krvi od 80000 osoba, koje su prijavile nestanak svojih srodnika. Ta se baza i danas upotpunjuje, te se i danas radi na utvrđivanju identiteta nestalih osoba.

Svjedok je rekao da je u Godinjskoj Bari, kad su došli na ekshumaciju, vidio da je na tijela djelovala vatra, kosti su bile nagorjele, neke su se samo izmrvile. Od smrti žrtava do dolaska ekipe prošlo je četiri godine. Od 52 izdvojena uzorka kosti, 33 uzorka nisu bila pogodna za izdvajanje DNK uzorka. Iz 19 koštanih uzoraka je izdvojen DNK. Svjedok je na mjestu ekshumacije vidio ljudsku lubanju, na kojoj se vidjela ulazna rupa od zrna, na dijelu spoja čeonu i tjemene kosti.

Za postojanje posmrtnih ostataka saznali su od ribiča, koji su bili na rijeci Željeznici. Sklanjajući se od kiše ribiči su ušli u vikendicu, gdje su vidjeli ljudske kosti. O tome su izvijestili Komisiju za nestale osobe, i tada je krenula službena procedura.

Svjedoka je 2006. godine kontaktirao zamjenik Glavnog tužitelja MKSJ, g. Geoffrey Nice, koji je imao informaciju od jednog pripadnika radnog voda, koji je organizirala lokalna vlast iz Trnova, da su u blizini lokacije Godinjske Bare, pripadnici jedinice "Škorpioni" ubili dvanaest osoba iz Srebrenice. Posmrtne ostatke tih žrtava nisu pronašli na označenoj lokaciji.

Svjedok je rekao da je od 1992. godine do danas bio je učesnik tisuća ekshumacija ubijenih osoba. Rekao je da je dio politike bio da se primarne grobnice, u kojima su se nalazila tijela ubijenih osoba iz Srebrenice, a prijavljeno je 8372 žrtva, premjeste u sekundarne grobnice. Na taj način prikrile bi se točne lokacije ubijanja tih osoba. Poznato mu je da su posmrtni ostaci jednog mladića pronađeni u pet sekundarnih grobnica. Izmještanja iz primarnih grobnica trajala su od rujna do studenoga 1995. godine, što je na tragu politike Radovana Karadžića, koju je prezentirao u svojoj obrani pred MKSJ u Den Haagu.

Sljedeće ročište za raspravu zakazano je za dan **28. travnja 2015. godine u 9:00 sati**.

U nastavku rasprave, **dana 28. travnja 2015. godine**, izvedeni su materijalni dokazi, reproducirani su DVD snimci pribavljeni od Tužilaštva za ratne zločine Republike Srbije i Ureda Tužiteljstva MKSJ.

Reproduciran je **DVD snimak, film "Škorpioni spomenar"**, dostavljen od Tužilaštva za ratne zločine Republike Srbije, od 25 minute do 51:27 minute (na kojoj pripadnici paravojne jedinice "Škorpioni", opisuju organizaciju, ustroj i navode pripadnike jedinice, koji sudjeluju u akciji te jedinice u Trnovu, u Bosni i Hercegovini, žrtve: **Safet Fejić, Dino Salihović, Jusuf Delić, Sidik Salkić, Azmir Alispahić i Smajil Ibrahimović**; pripadnici paravojne jedinice "Škorpion", koji su počinili ubojstvo, među njima se vidi opt. Milorad Momić).

Reproduciran je **DVD snimak "Handover 1 RFA-20140730-02"**, dostavljen od Ureda Tužiteljstva MKSJ, od 1:39:57 do 1:57:57 (na kojoj se vidi kamion u kome se nalaze zarobljeni civili, pripadnici jedinice "Škorpion", koji su počinili ubojstvo, postupanje, mučenje i zlostavljanje uhićenih civila, uskrata vode, ubojstva zarobljenih civila, među kojima su tri žrtve malodobne).

Zamjenik ŽDO iz Osijeka predao je u spis naknadno pribavljeni DNA nalaz za četiri žrtve, naknadno identificirane: Dino Salihović, Smajil Ibrahimović, Jusuf Delić i Sidik Salkić.

Rasprava se nastavlja dana 9. lipnja 2015. godine u 9,00 sati.

Dana 9. lipnja 2015. godine nastavljena rasprava u predmetu zločina u Godinjskim Barama.

Svjedokinja oštećenica Samajila Ibrahimović u kritično vrijeme, srpanj 1995. godine, imala je 11 godina. Dobro se sjeća događaja u Srebrenici. Živjela je sa ocem, majkom, bratom starim 7 godina, sestrama starim 13 i 15 godina. Živjeli su u zgradi, na sedmom katu, odakle se vidjela cijela Srebrenica i okolica.

Svjedokinja je zadnji put vidjela oca dana **10. srpnja 1995.** godine, oko 15,00 ili 16,00 sati. Imao je na sebi svijetloplavu košulju, koju je svjedokinja zapamtila. Prije odlaska otac se pozdravi sa svim članovima

obitelji. Naslućivali su kakav bi mogao biti ishod. Muškarci, civili, samoorganizirali su se i krenuli, pokušavajući izaći iz Srebrenice. Otac Ismajil Ibrahimović bio je civil, to je Svjedokinja posebno naglasila.

Svjedokinja, njezina majka, brat, sestre, baka i djeda, krenuli su 10. srpnja 1995. godine, nakon odlaska njezina oca, prema Potočarima, sa ostalim ženama, djecom i starijim osoba Srebrenice.

U Potočarima su pripadnici Vojske Republike Srpske odvojila muškarce i mušku djecu u odbi od 13, 14 godina starosti na jednu stranu, a žena, malu djecu i starce na drugu stranu. Prenoćili su u Potočarima, drugog dana su otišli autobusom u VIŠĆE kod Kladnja, gdje su im rekli da se nalazi slobodni teritorij.

U Srebrenici su ubijena dva svjedokinjina djeda. Svjedokinja i njezina obitelj dobili su informaciju da je otac uhićen u Kasabi Konjević Polja, da je tamo uhićeno 2000 do 3000 muškaraca. Nije joj poznato što se sa svim tih uhićenima dogodilo.

Snimku egzekucije oca i ostalih pet civila u Godinjskim Barama Svjedokinja je vidjela 2005. ili 2006. godine, u Sarajevu, gdje je studirala.

Svjedokinjina majka je otišla kod Amora Mašovića iz Instituta za nestale osobe, te prijavila da je među ubijenim muškarcima prepoznala svoga supruga. Svjedokinja je rekla da sumnja da se kritični događaj ubojstva njezina oca Ismajila Ibrahimovića i ostalih pet civila dogodio 16. ili 17. srpnja 1995. godine. Kad je zadnji put vidjela oca bio je izbrijan i ćelav. Sumnja da bi za sedam dana mogla narasti kosa i brada, kako se vidi na snimku egzekucije oca i ostalih žrtava iz Godinjskih Bara.

Svjedokinja i njezina obitelj odmah po nestanku oca dali su krv za DNA analizu. Identitet njezina oca Smajila Ibrahimovića utvrđen je sa 99% sigurnosti.

U nastavku rasprave izvedeni su materijalni dokazi čitanjem zapisnika s iskazima **svjedokinje oštećenice Nure Alispahić**, iskaz svjedoka vještaka Ilijasa Dobrače, izvješće o vještačenju VHS kazete, fotografije, te drugih materijalnih dokaza.

Zamjenica ŽDO iz Osijeka odustala je od dokaznog prijedloga za ispitivanja svjedoka Slobodana Stojkovića, budući da mu se poziv ne može uručiti, a ne može ga se na drugi način dovesti na sud radi ispitivanja.

Branitelj opt. Milorada Momića, odvjetnik Tomislav Filaković, predložio je da se kao svjedok ispita Damir Hovan, bivšeg pripadnika jednice "Škorpion", na okolnost njegova saznanja o kritičnog događaju.

Vijeće za ratne zločine usvojilo je dokazni prijedlog Branitelja. Produžilo je istražni zatvor za opt. Milorada Momića.

Sljedeća rasprava zakazana je za dan **9. srpnja 2015. godine u 9,00 sati**.

Na ročištu održanom **9. srpnja 2015. godine**, u nastavku dokaznog postupka ispitan je **svjedok obrane Damir Hovan**.

Svjedok je bio pripadnik srpske paravojske postrojbe "Škorpioni". U kritično vrijeme imao je 20 godina. Kao pripadnik te postrojbe potpisao je ugovor, ali nije objasnio kakav ugovor. Vrijeme provedeno u postrojbi nije mu upisano u radni staž, a niti u vojnu knjižicu, kao niti pripadnost postrojbi "Škorpioni". Zadatak "Škorpiona" bio je osiguranje naftnih polja u Đeletovcima. Sjeća se da su "Škorpioni", jednom, 1995. godine išli na teren, u Bosnu, u mjesto Trnovo kod Sarajeva, gdje su se zadržali mjesec dana. Ne sjeća se točno vremena, ali zna da je bilo proljeće ili ljeto, bilo je "zelenila, prilično toplo". Na teren je otišlo oko 150 pripadnika "Škorpiona".

Svjedok je bio u izviđačkom vođu "Škorpiona", koji je brojao 20-tak ljudi. Zapovjednik toga vođa bila je osoba nadimkom "Vuk", svjedok ne zna njegovo ime. Taj vođa je držao najistureniju liniju ne poziciji Trnovo - Igman, ispred pripadnika Zvorničke brigade Vojske Republike Srpske. Bez odobrenja zapovjednika nisu se mogli udaljavati s položaja, niti su mogli samostalno donositi odluku o odlasku u komandu postrojbe.

Komanda njihove postrojbe nalazila se nekoliko kilometara iza te linije. Za vrijeme boravka na tom terenu svjedok je dva puta išao u komandu postrojbe. Jednom je išao po municiju, drugi put po baterije za motorolu. Samo jednom, od ta dva puta, išao je sa Goranom Stoparićem u komandu postrojbe. Tom prigodom nisu sreli nikoga osim jednog pripadnika Zvorničke brigade. U komandi njihove postrojbe svjedok nije vidio zarobljenike, kamion. Tu su bili samo pripadnici njihove postrojbe. Nije mu poznato zašto bi svjedok Goran Stoparić rekao da su vidjeli zarobljenike koji su dovedeni u njihovu postrojbu.

Svjedoku nije poznato da bi netko u postrojbi pričao o bilo kakvim zarobljenicima bošnjačke nacionalnosti, da bi oni bili likvidirani u Trnovu. Za smrt Bošnjaka, zarobljenika, saznao je gledajući TV. Vidio je snimku, na kojoj je prepoznao Peru Petraševića i još jednog pripadnika postrojbe, ali ne zna njegovo ime. Okr. Milorada Momića nije prepoznao na toj snimci. Svjedok tvrdi da na snimci nije vidio kamion, nije vidio zarobljenike u kamionu. Na snimci je vidio likvidaciju jednog čovjeka na nekoj livadi, ali nije prepoznao prostor gdje se to dogodilo. Vidio je da je likvidaciju izvršio Pero Petrašević, koji je bio pripadnik postrojbe "Škorpioni".

Zamjenica ŽDO iz Osijeka stavila je primjedbu na iskaz ovoga svjedoka, navodeći da iskaz nije istinit, svjedok iskazom pogoduje okrivljeniku.

Branitelj okr. Milorada Momića predložio je djelomičnu rekonstrukciju događaja na licu mjesta, te suočenje svjedoka Gorana Stoparića i svjedoka Damira Hovana, budući da su njihovi iskazi različiti o istom događaju. Vijeće je rješenjima odbilo oba dokazna prijedloga obrane okr. Milorada Momića.

U daljnjem dokaznom postupku izvršen je uvid u izvod iz kaznene evidencije na ime okrivljenika.

Nakon toga pristupilo se ispitivanju **okr. Milorada Momića**.

Okrivljenik je u svojoj obrani rekao da je, zbog uhićenja, koja su se provodila u Srbiji prema Srbima iz Hrvatske, da bi to uhićenje izbjegao, javio se Slobodanu Mediću zvanom "Boca", pitao ga ima li posla za njega. Slobodan Medić mu je predložio da radi kao njegov osobni vozač, u postrojbi "Škorpioni". Okrivljenikova plaća osobnog vozača bila je 500 DM.

Slobodan Medić je bio zapovjednik čije zapovijedi se nisu mogle preispitivati. Okrivljenik je od zapovjednika čuo da idu na teren u Bosnu. Okrivljenik je od pripadnika postrojbe čuo da su došli na planinu Jahorinu, s koje su se spustili u mjesto Trnovo, u jedno vikend naselje, gdje se smjestila njihova postrojba.

Okrivljenik se ne sjeća točnog vremena, ali se sjeća dana, bilo je to prije podne. Prao se na potoku, netko mu je došao reći da ga traži zapovjednik "Boco". Uočio je dolazak jednog kamiona. Od "Boce" je dobio zapovijed da "ode vidjeti što je došlo i tko je došao, te da ga izvijesti o tome".

Okrivljenik je rekao da je dolaskom do kamiona vidio ljude. Netko je izdao zapovijed da uđu u kamion i krenu. Okrivljenik u tom trenutku nije znao kamo idu, vidio je kasnije da idu prema vrhu Treskavice. Bio je u kamionu, u dijelu gdje su bili i zarobljenici, "tom prilikom je imao otkočeno oružje, budući su se nalazili na prvoj liniji bojišnice i svi su imali otkočeno oružje za trenutno borbenu djelovanje".

U jednom trenutku kamion se zaustavio, netko je naložio da izađu iz kamiona. Okrivljenik je nakon izlaska iz kamiona čuo "nekakve razgovore osoba pripadnika jedinice, koje su sa mnim krenule prema tom vrhu i u jednom trenutku, da bi stišao tu njihovu priču, ispalio sam jedna rafal iznad glava tih zarobljenika koji su ležali na zemlji, kako bih prekinuo razgovor pripadnika jedinice s tim zarobljenicima. Rafal preko njihovih glava ispalio sam ne u cilju da bilo koga ubijem, već da prekinem svaku komunikaciju".

Okrivljenik i ostali pripadnici postrojbe, te zarobljenici, pješice su išli prema vrhu Treskavice. U jednom trenutku primijetio je da prema njima, s vrha brda, ide "Vuk", zapovjednik izviđačkog voda. "Vuku" je prišao Pero Petrašević i nešto sa njim razgovarao. Nakon toga "Vuk" se vratio prema liniji, koju je držao njegov izviđački vod. Pero Petrašević je počeo pucati po zarobljenicima. U pucanju mu se pridružio pripadnik postrojbe "Škorpioni" Davidović. Pucao je još jedan okrivljeniku nepoznati pripadnik postrojbe "Škorpioni". Tada je ubijeno četiri zarobljenika.

Okrivljenik je u iznošenju obrane nadalje rekao: "..., kada su ih usmrtili ja sam ih ispratio do vikendice u koju su oni odnijeli mrtva tijela zarobljenih civila. Kada su preostala dva civila odnijeli ova mrtva tijela do te razrušene vikendice, Branislav Medić počeo je zajedno sa Davidovićem pucati u preostala dva civila, za koje vrijeme sam ja stajao pored snimatelja "Bugara" koji je snimao cijeli događaj. Moram napomenuti da ja niti u jednom trenutku nisam pucao u niti jednog civila. Nakon što su ovi civili usmrćeni, ja sam se zajedno s ostalim pripadnicima jedinice "Škorpioni" vratio u zapovjedništvo jedinice, te sam zajedno sa Aleksandrom Medićem otišao prema potoku, dok je Pero Petrašević zajedno sa Davidovićem ušao u zapovjedništvo jedinice i tamo se zadržao jedno vrijeme. Iako je meni zapovjednik jedinice Slobodan Medić rekao da odem i vidim što će se dogoditi i o tome ga izvijestim, on mene nije zvao u zapovjedništvo jedinice, niti sam ja ulazio unutra".

O samom ubojstvu civila u postrojbi se nije pričalo. Nekoliko dana nakon kritičnog događaja okrivljenik je čuo zapovjednika Slobodana Medića "Bocu", kad je prolazio pored okrivljenika, rekao je: "Vidi koliki konj, a boji se pucati", i to se ponovilo još u nekoliko navrata.

Nakon završetka dokaznog postupka prešlo se na završne govore stranaka.

Zamjenica ŽDO iz Osijeka, u svom završnom govoru, rekla je da smatra da je tijekom dokaznog postupka na nedvojben način dokazano da je opt. Milorad Momić počinio kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva, na način, u vrijeme i mjestu kako je to opisano optužnim aktom. Poseban pečat počinjenju ovoga kaznenog djela daje DVD snimka cjelokupnog postupanja sa zarobljenim bošnjačkim civilima, njihova likvidacija. Naglasila je da su tri žrtve ovoga zločina malodobne osobe, tri žrtve su u relativno mladoj dobi. Osvrnula se na obranu okrivljenika, koja je neuvjerljiva, neživotna. Rekla je da se u konkretnom slučaju radilo o bešćutnoj likvidaciji zarobljenih nemoćnih civila. Slijedom navedenog predložila je da Vijeće okrivljenika proglasi krivim i osudi na maksimalnu kaznu zatvora.

Branitelj okr. Milorada Momića, u svom završnom govoru, rekao je da tijekom provedenog dokaznog postupka nije izvan razumne sumnje dokazano da je njegov branjenik počinio kazneno djelo koje mu se optuženicom stavlja na teret. Njegovom branjeniku je stavljeno na teret da je zajedno sa Petraševićem, Aleksandrom Medićem, Branislavom Medićem i Slobodanom Davidovićem prvo pucao u leđa četvorici zarobljenih civila bošnjačke nacionalnosti, a nakon toga da je na isti način usmrtio još dvojicu civila bošnjačke nacionalnosti. Međutim, tijekom cijelog dokaznog postupka nije izveden niti jedna dokaz kojim bi bilo dokazano da je njegov branjenik počinio kazneno djelo kako na način kako je opisano u optužnici. Nije utvrđeno ne nedvojben način kada točno se ovaj zločin dogodio. Nema dokaza koji dokazuju na nedvojben način da je njegov branjenik pucao u bilo koju osobu i na taj način, zajedno sa drugim osobama, civile lišio života. Analizirao je iskaz svjedoka Gorana Stoparića, naglasivši da tome svjedoku, koji je iskaz dao i pred Vijećem Odjeljenja za ratne zločine Višeg suda u Beogradu, u kaznenom postupak za isti ovaj zločin, Vijeće nije poklonilo vjeru. Branitelj je rekao da su za ovo kazneno djelo i za počinjeni zločin osuđeni oni koji su ga i počinili. Stoga je predložio da Vijeće njegova branjenika oslobodi optužbe i nakon toga ukine istražni zatvor.

Predsjednik Vijeća objavio je da je rasprava završena, Vijeće se povlači na vijećanje i glasovanje. Presuda će biti objavljena dana **10. srpnja 2015. godine u 10,00 sati**.

NEPRAVOMOĆNA PRESUDA:

Dana 10. srpnja 2015. godine, u 10,00 sati, Predsjednik Vijeća za ratne zločine Županijskog suda u Osijeku objavio je presudu, kojom je okr. Milorad Momić proglašen krivim za počinjenje kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 15 godina. Protiv okrivljenika je produljen istražni zatvor.